

زندگی دانش

یادداشت

«مدیریت سرزمینی آب» کلید کم‌آبی سمنان

کشور ما در منطقه‌ای خشک و نیمه خشک قرار گرفته و میانگین بارش باران در ایران يك سوم میانگین جهانی است. در چنین شرایطی باید با درنظرگرفتن طرح‌های آمایش آب برای سال‌های آینده خود را برای عبور از شرایط سخت آماده کنیم. اما نکته این است که آمایش آب از مسیر انتقال آب نمی‌گذرد. متأسفانه در بحث انتقال آب خزر به سمنان نکات مربوط به حساسیت اکوسیستم‌ها در نظر نگرفته‌اند.

باید بدانیم اکوسیستم‌ها، واحدهای زیست محیطی و با نظم خاص خود هستند. هر سامانه دارای ورودی و خروجی خود است. اگر این سامانه بخواد خوب کار کند، ورودی و خروجی آن باید تامین شود. سامانه‌های باز مانند اقیانوس‌ها شرایط متفاوتی نسبت به سامانه‌های نیمه بسته مثل دریاچه‌ها دارند. اگر قرار باشد سامانه‌های نیمه بسته پایدار بمانند باید روی ورودی‌ها/یعنی رودخانه‌ها) و بارش باران متمرکز شویم. این در حالی است که با احداث سد روی رودخانه‌های خز ما ورودی دریاچه را محدود کرده‌ایم و از طرف دیگر تغییرات اقلیمی هم موجب کاهش بارش باران و افزایش تبخیر آب این دریاچه شده است. نتیجه این شده که در شرایط کنونی شاهد کاهش حجم آب دریاچه خزر هستیم و برخی کارشناسان باید کاهش جدی آب این دریاچه در آینده خبر می‌دهند. حال در صورت انتقال آب از این دریا واضح است چه بر سر آن خواهد آمد؟

در خصوص طرح انتقال آب با فرض (البته محال) برطرف‌شدن همه نگرانی‌های زیست محیطی، باید توجه داشت این یک طرح عمرانی عظیمی است که شامل مجموعه‌ای از خطوط انتقال و ایستگاه‌های پمپاژ آب است. هزینه تعمیرات و نگهداری تجهیزات این سامانه با توجه به خوزندگی آب دریا و رسوبات آن فوق العاده سنگین است. بعلاوه استقرار تجهیزات لازم برای نصب ابزارها و فرایند انتقال آب از نظر زیست محیطی موجب تخریب شدید در طبیعت می‌شود. آن هم در جنگل‌های هیکرانی که واجد ارزشی بالا و غیرقابل قیمت‌گذاری در جهان هستند. چه تضمینی وجود دارد اکوسیستمی که طی میلیون‌ها سال شکل گرفته و به وضع امروزی رسیده با اقدام نسنجیده ما تعادلش به‌هم نخورد؟ اکوسیستم قسمت شمالی البرز با اکوسیستم جنوبی به کلی متفاوت است و در صورت اجرایی شدن طرح انتقال آب، اکوسیستم هر دو منطقه مختل خواهد شد.

توجه داشته باشیم که در صورت انتقال آب خزر به خاک سمنان، با توجه به میزان بالای تبخیر در این استان، اگر این آب کیفیت مناسبی نداشته باشد، به علت خاصیت مویبگیی آب، املاح و نمک‌ها از قسمت‌های عمقی خاک در سمنان روم به بالا به ناحیه سطح خاک کشیده می‌شود که نهایتا به شورتشدن خاک سطحی می‌انجامد. حتی با فرض شیرین‌کردن حجم بالایی از آب و ورود آن به دشت سمنان، کافی است کوچک‌ترین اختلالی در این سامانه رخ دهد و آب کیفیت خود را از دست بدهد تا شاهد شورتشدن خاک و نابودی اکوسیستم فعلی دشت سمنان باشیم.

بهترین راهکار برای حل مشکل آب سمنان، «مدیریت سرزمینی منابع آب» است؛ یعنی از آب موجود در هر سرزمین برای همان اکوسیستم استفاده کنیم. در جایی که اکوسیستم خشک است و با آن شرایط به تعادل رسیده، همان منابع آب را باید به‌طور اصولی مدیریت کرده و از آن برای تأمین آب شرب و کشاورزی استفاده کنیم.

انتقال آب خزر در قالب یک طرح عمرانی مسلما عمری محدود و در بازه‌ای حداکثر چند ده ساله می‌تواند انجام شود. مگر می‌شود صدها و حتی هزاران سال چنین طرحی را پیش برد؟ خزر مگر به منبع بی‌پایان آب متصل است؟ این طرح قطعا پایانی خواهد داشت و آن روز است که مشکلات زیست محیطی گریبان فرزندان ما را می‌گیرد. آیا برای تأمین آب سمنان باید دریاچه خزر را نابود کنیم؟ فراموش نکنیم سامانه‌های طبیعی زود تخریب می‌شوند، اما دیر بازسازی شده و تعادل این سامانه‌ها به‌کندی برقرار می‌شود.

با نادیده گرفتن اصول علمی نفرین ابدی نسل‌های بعد ایران را برای خود نخریم. ☞

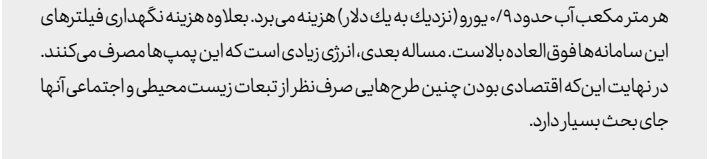

ژاکت هوشمندی که نمی‌گذارد گوشی‌تان را جا بگذارید

گوگل و لوی تولیدکننده انواع البسه با همکاری یکدیگر ژاکت هوشمندی تولید کرده‌اند که برای استفاده افرادی که به طور دائم گوشی خود را جا می‌گذارند، مفید است. این قابلیت يك سیستم هشدار خودکار است که تنها در صورت دور شدن فرد از گوشی فعال می‌شود. پیام هشدار هم برای گوشی کاربر ارسال می‌شود و هم دکمه بند سراسِتن این لباس شروع به چشمک زدن و لرزش می‌کند. / مهر

نمای ماهواره‌ای از سواحل مازندران و خشک‌و‌خالی‌های سپیدپوش آبر در شمال سمنان - NASA

شده و این مسائل را در سمنان تشدید خواهد کرد. دکتر مجید مخدوم، استاد پیشکسوت محیط زیست دانشگاه تهران و از بنیانگذاران گروه محیط‌زیست این دانشگاه که سال‌ها در زمینه ارزیابی محیط‌زیست به پژوهش و مطالعه پرداخته است درباره طرح انتقال آب خزر به سمنان به جام جم می‌گوید: به طور کلی این طرح با هدف تأمین نیاز صنعت و به اسم تأمین آب شرب انجام می‌شود. اصل موضوعی که در این طرح مورد توجه قرار نگرفته این است که میزان تبخیر آب در دشت سمنان بیش از مقدار آب دریایی است که قرار است شیرین‌ش کنند. ما هزینه فایده این طرح را حساب کرده‌ایم و متأسفانه می‌بینیم ضررهایش خیلی بیشتر از مزایای آن است. هزینه انرژی و انتقال این آب بسیار بالاست. آب‌زبان زیادی در جریان این طرح تلف خواهند شد و لطمات جدی به محیط‌زیست وارد می‌شود. برای من مسجل است که در صورت اجرای این طرح سرنوشت دریاچه ارومیه را در سطحی بزرگ‌تر در قالب فاجعه دریاچه خزر تکرار خواهیم کرد.

اقتصادی نمک‌زدایی در مقصد با شیرین‌سازی در مبدأ قابل مقایسه نیست. دکتر مجید مخدوم می‌گوید: «در حال حاضر در سمنان افراد محلی از خود سمنان نمک استحصال می‌کنند و می‌خواهند نمک را به صنایع بفروشند و دچار مشکل هستند. حالا ما می‌خواهیم نمک بیشتری از آب دریا در سمنان استحصال کنیم و به چه‌کسی بفروشیم؟ اصلا کدام صنعت است که این حجم نمک نیاز داشته باشد؟» بررسی‌ها نشان می‌دهد در این خصوص فقط يك طرح کوچک در جهان وجود دارد که شیوه شیرین‌سازی مشابهی را انجام داده است. حال آن‌که خود طرح شیرین‌سازی در مقصد در حال حاضر اشکالات فنی، اقتصادی و زیست‌محیطی بسیار جدی دارد. اینها در حالی است که سازمان محیط‌زیست به جای این‌که حافظ محیط‌زیست باشد شرطی را مطرح می‌کند و به جای ایستادگی در برابر اجرای طرح، از بندیش مسؤولیت و تبعات آن شانه خالی می‌کند.

☞ **آیا واقعا استان سمنان مساله کمبود آب شرب دارد؟**

دکتر میان‌آبادی در این باره می‌گوید: وقتی بحث انتقال آب و شیرین‌سازی مطرح می‌شود، باید ببینیم قرار است با این آب چه کار کنیم. آن چیزی که شرکت‌های پیمان‌کار با شرکت‌های مشاور به اسم نیاز آبی به رؤسای جمهور و سیاستگذاران کشور تلقین می‌کنند، بیشتر تقاضای کاذب آبی و از جنس تقاضای صنایع بشدت آب بر در دل مناطق کویری است. چرا باید در استان سمنان این حجم از کارخانجات بشدت آب‌بر ساخته شود و بعد رفع نیاز آبی این کارخانجات محتاج آب در دل کویر را به مهاجرت از روستاها و لزوم رونق کشاورزی در روستاها پیوند بزنند؟ در حالی‌که توجه اقتصادی ندارد که آب دریای خزر را با هزینه سنگین و صرف انرژی زیاد تا ارتفاع ۲۳۰۰ متر بالاتر از سطح دریا پمپ کنیم و بعد هزینه سنگینی را برای شیرین‌سازی آن در مقصد متحمل شویم تا نمک‌زدایی شود. «این در حالی است که کارشناسان می‌گویند سازمان محیط‌زیست با ارائه مجوزی با شرایط خاص به این طرح بدعتی را پایه‌گذاری کرده است. در حالی‌که مطالعات آکادمیک نشان می‌دهد مساله شیرین‌سازی در مقصد از نظر اقتصادی، فنی و زیست محیطی دارای اشکالات بسیار جدی است. همچنین ادعاهای مربوط به دفع نمک آب و بهره‌گیری از آن نمک در مصارف صنعتی در این طرح با حقایق منطق نیست. چه آن‌که در مرجه شوری و نوع املاحی که در دریاچه خزر داریم با املاح منابع آبی دیگر جهان متفاوت است. از طرفی کارکرد و هزینه

☞ موضع سازمان محیط‌زیست چیست؟

عیسی کلانتری، رئیس سازمان محیط زیست در مهر ۶۴ در گفت‌وگو با ایرنا گفت: «کشور در زمینه منابع آبی به جایی رسیده که برای نجات آن باید تصمیم‌های سختی گرفت و اگر طرح انتقال آب بین‌حوضه‌ای ضروری تشخیص داده شود، سازمان محیط‌زیست با رعایت ملاحظات زیست

محیطی با اجرای آن موافق است.» وی در همان گفت‌وگو اشاره کرده است: «اگر آب نداشته باشیم، در صورت نیاز باید از آب دریا استفاده کنیم. اما تا کید ما بر رعایت ضوابط زیست محیطی است. موافق نیستم در شمال کشور آب دریا را برای انتقال به نقطه دیگر در کنار ساحل شیرین کرده و نمک آن در همان جا رها شود. ما می‌گوییم اگر قرار است آبی از دریای خزر منتقل شود، آب را ببرند و در مقصد نمک‌زدایی شود.» این در حالی است که کارشناسان می‌گویند سازمان محیط‌زیست با ارائه مجوزی با شرایط خاص به این طرح بدعتی را پایه‌گذاری کرده است. در حالی‌که مطالعات آکادمیک نشان می‌دهد مساله شیرین‌سازی در مقصد از نظر اقتصادی، فنی و زیست محیطی دارای اشکالات بسیار جدی است. همچنین ادعاهای مربوط به دفع نمک آب و بهره‌گیری از آن نمک در مصارف صنعتی در این طرح با حقایق منطق نیست. چه آن‌که در مرجه شوری و نوع املاحی که در دریاچه خزر داریم با املاح منابع آبی دیگر جهان متفاوت است. از طرفی کارکرد و هزینه

ابداع رباتی خزنده باتوانایی اسکیت روی یخ

يك شرکت آمریکایی، نوعی ربات خزنده ارائه داده که می‌تواند در محیط‌ها و روی سطوح گوناگون از جمله زمین‌های یخ‌زده حرکت کند. این ربات موسوم به «ولوکس» (Velox) می‌تواند با استفاده از يك سیستم رانشی دارای نوسان، به شکل موثری از میان آب و روی زمین ناهموار حرکت کند و حتی توانایی اسکیت روی یخ را نیز دارد. / اسپنا

به دنبال اعلام خبر انتقال آب دریای خزر به استان سمنان، متخصصان

در گفت‌وگو با جام جم از نگرانی‌ها و قطعیت در شکست این طرح خبر دادند

سراب خزر در سمنان

☞ در شرایطی که چند سالی است قریب به اتفاق متخصصان توانمند و بی‌طرف با اقامه ادله علمی، مخالف اجرای طرح انتقال آب دریاچه خزر به دشت سمنان هستند، رئیس‌جمهور در سفر هفته گذشته به سمنان و در اجتماع مردم اعلام کرد کار کارشناسی طرح انتقال آب دریای خزر به استان سمنان نهایی شده و بزودی انتقال آب انجام خواهد شد.

طرح انتقال آب خزر به سمنان در کارگروه بررسی تأمین آب استان سمنان در هشتم تیر ۸۴ با حضور معاون اول رئیس‌جمهور وقت و وزیر نیرو به تصویب رسید. سپس با مصوبه هیات دولت در سفر استانی سمنان در ۴ دی ۸۹، وزارت نیرو، ابلاغ و سرانجام این طرح در سی‌ام خرداد ۹۱ به شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران به‌عنوان مجری ابلاغ شد. قرار است این طرح به صورت دو خط لوله به طول ۱۶۰ کیلومتر از سواحل دریای خزر در مجاورت نیروگاه نکا آغاز شده، و پس از عبور از شالیزارها و مناطق جنگلی در استان مازندران در مسیر خط لوله

کاظم کوکریم

دبیر گروه دانش

می‌شویم. به این ترتیب وقتی جهان در اندیشه ملاحظات زیست محیطی بود، ما به فکر سازه‌ها و توجه صرف به ملاحظات فنی و مهندسی در طرح‌هایمان بودیم. حالا وقتی دنیا به این نتیجه رسیده است که بجز ملاحظات اقتصادی، مهندسی و زیست محیطی در طرح‌های مربوط به منابع آب باید ابعاد گسترده اجتماعی، سیاسی و هیدروپولیتیک آن را هم مد نظر داشت، در صحبت‌های رئیس‌جمهور در بحث انتقال آب خزر می‌بینیم جواب‌ طرح تنها از جهت اقتصادی و نهایتاً زیست محیطی مد نظر قرار می‌گیرد. این در حالی است که اصلی‌ترین ایراد ما این است که این طرح از منظر حقوقی، اجتماعی و هیدروپلیتیک، چالش‌ها و ابهامات بسیاری دارد.

☞ طرحی که ابهامات جدی دارد

استادیار گروه مهندسی آب دانشکده کشاورزی دانشگاه تربیت مدرس با اشاره به این‌که در هر طرح انتقال آب باید شش اصل اساسی در قالب ملاحظات اقتصادی، اجتماعی، آبی (اقلیمی)، محیط‌زیستی، سیاسی (هیدروپلیتیک) و در نهایت ملاحظات فناوری مدنظر قرار گیرد، تصریح می‌کند: متأسفانه شواهد متعدد در خصوص طرح انتقال آب دریاچه خزر به سمنان نشان می‌دهد در هر شش اصل مورد اشاره اشکالات و ابهامات جدی وجود دارد. این ابهامات مکررا مطرح شده است اما متأسفانه از جانب مشاور طرح و کارفرما مورد توجه

دانشجویان رشته‌هایی مانند مهندسی منابع طبیعی و محیط‌زیست در سال اول تحصیل در دانشگاه می‌آموزند که دستکاری‌های بدون حساب و کتاب طبیعت، عواقب سنگین و در برخی موارد جبران‌ناپذیری برای بشریت به همراه دارد. از اصول اولیه علوم منابع طبیعی است که به جای نبرد با ویژگی‌های اقلیمی باید ماهیتشان را پذیرفت، سبک زندگی را با آنها سازگار کرد و در عوض از مزیت‌های اقلیمی برای غلبه بر محدودیت‌ها بهره برد. معروف است می‌گویند «پادمان باشد کاری نکنیم که به قانون زمین برخورد.» امروز سرنوشت سدسازی‌های فراتر از ظرفیت اکولوژیک و سیماي کنونی دریاچه ارومیه بسان آینه‌ای پیش چشم ماست. در چنین شرایطی انتقال مصنوعی آب دریاچه خزر به کویر در سمنان چه توجه منطقی می‌تواند داشته باشد؟ آیا مشکلات آبی کشورهای دیگر با انجام طرح‌های انتقال آب برطرف شده است؟

☞ «شکست» تجربه مشترك کشورهای جهان در انتقال آب است

دکتر حجت میان‌آبادی، استادیار گروه مهندسی آب دانشکده کشاورزی دانشگاه تربیت مدرس در خصوص تجارب دیگر کشورهای جهان در زمینه انتقال آب بین حوضه‌ای به جام جم می‌گوید: بررسی‌های جامعی در این زمینه توسط همکاران ما در دانشگاه تربیت مدرس در کشور انجام شده است. آنها حدود ۱۷۰ طرح انتقال آب بین حوضه‌ای را در کشورهای مختلف اعم از توسعه یافته و در حال توسعه مورد بررسی قرار داده‌اند. در جریان این مطالعه چیزی که مشخص شد این بود که اوج طرح‌های اجرایی در این حوزه و به طور کلی این رویکرد نسبت به تأمین آب مربوط به قرن نوزدهم است. بررسی طرح‌های مشابه در کشورهایی نظیر کانادا، مصر، ترکیه، روسیه، آمریکا، اسپانیا و ... بیانگر تجربه شکست طرح‌های متعدد انتقال آب بین حوضه‌ای در این کشورها بوده یا در میانه کار به علت اعیان بودن به نتیجه نرسیدن آن، نیمه‌کاره رها شده است.

این متخصص حوزه منابع آب می‌افزاید: باید توجه داشته باشیم طرح‌های انتقال آب همواره به عنوان آخرین راهکار و در شرایطی مطرح می‌شود که هیچ راه حل دیگری جواب نمی‌دهد که البته اثبات این قضیه بسیار مشکل است. متأسفانه ما در کشورمان در خصوص اجرای طرح‌های علمی با تاخیر دوره‌ای نسبت به دیگر نقاط جهان وارد

کشور	خلاصه طرح	چند نمونه از مهم‌ترین طرح‌های انتقال آب بین حوضه‌ای شکست‌خورده یا متوقف‌شده در جهان (برگرفته از مقاله صادق و همکاران، ۱۳۹۵)
کانادا	Grand Channel آمریکا؛ طرح انحراف آب رودخانه‌ها در آلاسکا و بریتیش کلمبیا با هدف تأمین نیازهای منطقه غرب و جنوب غرب آمریکا	اگرچه ایالات متحده سعی در تأمین و ذخیره آب در کشور خود دارد، ولی احتمال موفقیت در تجارت آب به شرایط، منافع طرح و نگرش سیاسی دو کشور کانادا و آمریکا بستگی خواهد داشت.
مصر	طرح Nangeli؛ با هدف انتقال ۲۰ میلیون مترمکعب در روز از رود نیل طرح‌ریزی شد. قرار بود با احداث آبراه‌های به طول ۳۴۰ کیلومتر افزایش سطح کشاورزی، ایجاد امنیت غذایی و بهبود سطح زندگی مردم اتفاق بیفتد. مصر و سودان قرار بود هزینه‌ها را به‌طور مشترک بپردازند. از مناقش سود ببرند.	با توجه به نگرانی‌های زیست محیطی، گروه‌های مخالف در مناطق جنوبی اعتصاب کردند. وقتی ساخت آبراهه تا ۲۵۰ کیلومتر پیش رفت، اعتراض‌ها به کشته‌شدن جمعی از معترضین و نهایتاً لغو فوری طرح انجامید.
روسیه	طرح انحراف رودخانه‌های سیبری؛ قرار بود حجم آبی به میزان ۲۵ تا ۲۷ میلیارد مترمکعب به آسیای مرکزی و قزاقستان برای آبیاری و کشاورزی منتقل شود. اما خشک‌شدن دریاچه بستری از نمک به وسعت ۴۲ هزار کیلومتر مربع برجا گذاشت. نمک آب چهار برابر شد و بیشتر موجودات زنده در آن از بین رفتند.	ملاحظات زیست محیطی موجب توقف طرح شد. املاح و سموم کشاورزی با باد به مناطق دورتر منتقل شد و سلامت جوامع محلی را به خطر انداخت. نمک برخاسته از دریاچه باعث ذوب سریع یرف کوه‌های اطراف شد و همین موضوع ظرفیت‌های کشاورزی آن منطقه را نابودکرد. توفان‌های شن و نمک موجب آلودگی مردم محلی شد.
ترکیه	طرح صلح ترکیه؛ با هدف انتقال آب از رودخانه‌های سیحون و جیحون در آسیای مرکزی به کشورهای عربی	طرح از نظر اقتصادی توجیه‌پذیر نبود
اسپانیا	هدف اصلی از طرح ملی هیدرولوژیک اسپانیا، اجرای طرح انتقال آب بین حوضه‌ای از رودخانه Ebro به مناطق ساحلی مدیترانه بود	اجرای این طرح موجب تغییر در مورفولوژی رودخانه، کاهش بهره‌وری زیستی، افزایش شوری و کاهش مواد مغذی شد
آمریکا	با هدف تأمین آب سافرانسیسکو در سال ۱۹۹۰ طرح آبراهه Hetch Hetchy آغاز شد. اختلاف بر سر اثرات آن تا امروز ادامه دارد	تخریب در Hetch Hetchy و احداث سد به نابودی حیات وحش و گونه‌های آبی، بیکاری و از بین رفتن زمین‌های کشاورزی منجر خواهد شد
آمریکا	پیشهاد اولیه طرح انتقال آب تگراس در سال ۱۹۶۸ بر اساس انحراف از رودخانه می‌سی‌سی‌پی به ایالت تگراس مطرح شد. در سال ۱۹۶۹ مردم تگراس در فراترندمی برای اخذ مجوز تأمین این طرح، پاسخ منفی دادند.	این طرح نشان‌دهنده برخورد ناموزون و توجه بیش از حد به ملاحظات مهندسی و اقتصادی بدون لحاظ کردن جوانب زیست محیطی بود. مقاومت حوضه‌های مبدأ، افزایش هزینه‌ها و ملاحظات زیست محیطی علل اصلی توقف طرح بود.